

bekend — nooit op door aaltjes besmetten bodem aaltjesziek wordt, al gaat er ook wel eens bij uitzondering een enkel stengelaaltje in over, komt de kultuur van gerst op „dikkopgronden” zeer in aanmerking. Evenzeer de teelt van koolrapen, die slechts bij hooge uitzondering op sterk besmetten roggebodem verschijnselen van aaltjesziekte vertoonen. Het beste is het, met 't oog op de bestrijding der aaltjes, de koolrapen in 't voorjaar op den besmetten grond te zaaien, en niet later daarop uit te planten. Maar op hoogen zandgrond heeft men, althans in droge voorjaren, zeer veel last van aardvlooien, die de jonge plantjes afvreten, zoodat men het uitzaaien soms meermalen moet herhalen.

Ook aardappelen, hoewel niet onvatbaar voor de aaltjesziekte, kunnen op besmetten roggebodem met succès nu en dan, zelfs zonder dat zij eenige verschijnselen van ziekte vertoonen, worden geteeld; mijne proefnemingen te Malden hebben zulks ten duidelijke bewezen. De stengelaaltjes, die aan 't leven in roggeplanten zijn aangepast, blijken niet gemakkelijk in aardappelen over te gaan.

Ik meen gerust te kunnen beweren, dat men ook op zeer ernstig met „roggeaaltjes” besmetten bodem toch met succès den roggebouw kan blijven uitoefenen, mits men aan de volgende eischen voldoet: 1e men zorgde dat de bodem in goeden kultuur staat verkeert en voldoende bemest wordt; 2e men zaaie daar Ottersumsche of Belgische rogge en geen Petkuser of een ander vatbaar ras van [rogge en ten 3e men wissele af en toe de teelt van rogge af met die van gerst, koolrapen of aardappelen.

Wageningen 6 Juli 1922.

J. RITZEMA Bos.

OP HEETERDAAD BETRAPT.

Wie? De egel. En waaraan maakte hij zich schuldig? Aan het rooven van peren. 't Geval droeg zich toe als volgt.

Aan een zuidmuur staan eenige peren in den vorm van verticale snoeren, welker vruchten zich onderaan slechts één dM. van den grond bevinden, ja enkele rusten zelfs op de aarde. Voor eenige dagen merkte ik, dat enkele den grond rakende vruchten (var. Bergamotte Esperen) waren afgerukt en gedeeltelijk opgegeten. Den volgenden dag had 't zelfde plaats met andere vruchten en de daarop volgende dagen bleken ook vruchten van de Louise bonne d'Avranches in proef genomen te zijn en niet alleen de op den grond hangende, doch ook de wat hooger geplaatste. Wie zou de schuldige zijn? Aanvankelijk dacht ik aan muizen

en ratten, doch de tandindruksels leken mij te groot. Op een der volgende avonden dat ik langs de peren liep, zag ik een paar donkere gedaanten zich voortbewegen en zich begeven in de richting der snoeren. Ik wachtte eenige oogenblikken en zag nu dat een moederegel met een paar jongen zich naar de Bergamotten richtten, deze even besnuffelden, doch ze blijkbaar niet meer van hun gading vonden. Althans ze trokken naar de Louise bonne, vonden nog een paar van den vorigen maaltijd overgebleven stukken, die ze gretig verorberden en daarop richtte de moeder zich wat overeind en deed zich te goed aan een voor de jongen onbereikbare vrucht.

't Slot van de geschiedenis was, dat de familie (moeder met drie kinderen) in een emmer werd gezet met de bedoeling ze na korten tijd op een verwijderd plekje de vrijheid te hergeven, wat gebeurde. Mama egel had intusschen echter in die kortstondige gevangenschap een harer jongen (waarvan de lengte reeds meer dan 1 d. M. bedroeg) nagenoeg geheel opgepeuzeld.

Tiel, Sept. 1922.

J. A. DOORTJES.

KEUKENZOUT TEGEN HET WIT IN DE ROZEN.

De Heer B. A. PLEMPER VAN BALEN schrijft ons het volgende naar aanleiding van het bovenstaande onderwerp. (Zie „Tijdschr. over Plantenziekten” Jaargang 1922 afl. 9 blz. 139):

Keukenzout als middel tegen meeldauw in rozen. In „Rosarium” 1901, blz 94, deelt een der redacteuren mede, dat hij op grond van een berichtje in het „Journal des Roses”, met goed gevolg een oplossing van 1.250 K. G. keukenzout op 100 L. water gebruikte. Na driemaal met eene tusschenruimte van telkens een dag zijne aangetaste rozen te hebben besproeid, was het kwaad totaal verdwenen.

P. v. B.

BEKNOPTTE AANTEEKENINGEN OP PLANTENZIEKTENKUNDIG GEBIED.

59. Aardappelschurft. In de „Arbeiten des Forschungsinstituts für Kartoffelbau”, Heft 2, komt eene uitvoerige verhandeling van H. W. WOLLENWEBER over dit onderwerp voor. De schrijver spreekt in 't kort over de „lakschurft” (do r *Rhizoctonia* in 't aanzijn geroepen), — over de sterke woekeringen, door *Synchytrium* aan de aardappelen veroorzaakt, — over de poederschurft, tewegg gebracht door *Spongospora subterranea*, —